

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 4396 1371 – Mobil: 3195 1371 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 129**

Marts 2017

Kære venner.

Så er det tid til at udsende årets første nyhedsbrev fra Lakshmi Ashram – Sanchar 129.

Vedlagt: Regnskab for 2016 og indkaldelse til den årlige generalforsamling d. 2. april 2017 kl. 14 hos undertegnede.

Dette Sanchar bringer følgende artikler:

- Hårdtarbejdende Sita – Kavita Bhatt – 7. klasse
- Personlige tanker – Kavita Bhatt – 7. klasse
- En sand ven – Jyotsana Bora – Class XII
- Research om Lakshmi Ashram – en kort introduktion – Neema Behn

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar. Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer også porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: ***lone-poulsen@comxnet.dk***

SANCHAR 129

Hårdtarbejdende Sita

Kavita Bhatt – 7. klasse

Kavita har skrevet denne historie til elevernes håndskrevne blad, "Vijay", som udkom den 1. november 2016.

Der var engang en pige, hvis navn var Sita. Hendes forældre var meget fattige. De ønskede, at deres datter fik en uddannelse, men de var ikke i stand til at gennemføre det, fordi de var fattige. Sita plejede at lave flag og gik ud for at sælge dem. Engang blev d. 15. august (*Indiens Uafhængighedsdag*) fejret i den lokale skole, og Sita kiggede på fra skolelågen.

Hun tænkte: "Åh, hvis jeg bare gik på skolen, så kunne jeg fejre denne dag." Da børnene var på vej til skole, købte de hendes flag, indtil alle flagene var solgt. Så blev hun stående.

Programmet foregik på skolens plæne. Sita så, at inspektøren foldede flaget ud, og så så hun, at farvede kronblade faldt ud af flaget. Sita nød virkelig at kigge på alt dette. Leende begyndte Sita at klappe i sine hænder.

Programmet fortsatte, og lidt senere sagde en lærer: "Jeg vil stille jer nogle spørgsmål, og den, der kommer med det rigtige svar først, vil få en præmie. Det første spørgsmål er: "Hvor blev Ram Prasad Bismil født?" Ingen kunne svare på dette spørgsmål, men så uden for hegnet sagde Sita: "I Saharanpur Distrikt."

Alle kiggede bagud, og så rejste Sita sig, og hun var meget forskrækket og rystet. Sita tænkte, at hun havde gjort noget meget forkert. Men læreren sagde: "Denne pige er kommet med det rigtige svar. Fordi ingen her på scenen kunne komme med det rigtige svar, så har denne pige ret til at modtage prisen." Han kaldte hende indenfor, men Sita følte stadigvæk, at hun havde gjort noget meget forkert.

Læreren spurgte hende: "Hvilken skole går du på?" Sita svarede meget stille, at hun ikke gik på nogen skole, fordi hendes mor ikke havde penge til at købe skolebøger for.

Så spurgte læreren hende: "Hvorfra kendte du svaret på spørgsmålet?" Sita svarede: "Min mor læser historier for mig om de store personer." Læreren besluttede da, at fra den dag kunne Sita få en friplads. Læreren sagde: "Der er så mange mennesker, der ønsker at gå i skole, men som dog er ude af stand til at gøre det." Sita gik hjem og fortalte det til sin mor, som blev meget glad, og Sita begyndte at gå i skole hver dag.

Note: *Ram Prasad Bismil (1897-1927) var en indisk revolutionær, som deltog i Mainpuri sammensværgelsen i 1918 og Kakori sammensværgelsen i 1925, og han kæmpede mod den britiske imperialisme.*

Personlige tanker

Kavita Bhatt – 7. klasse

Hvis bare jeg var vand,
Ville jeg for altid slukke enhvers tørst.
Hvis bare jeg var en nattegal,
Ville jeg synge søde serenader for alle.

Hvis bare jeg var en galende hane,
Ville jeg vække alle tidligt.
Hvis bare jeg var henna,
Ville jeg farve alles hænder.

Hvis bare jeg var en abe,
Ville jeg skræmme alle med min brølen.
Hvis bare jeg var et træ,
Ville jeg forsyne alle med søde frugter.

Hvis bare jeg var en pen,
Ville jeg skrive alles ord ned.
Hvis bare jeg var en stilebog,
Ville jeg kende alles tanker.

En sand ven

Jyotsana Bora – 12. klasse

Jyotsana skrev dette essay til julenummeret fra de ældre elevers håndskrevne magasin, 'Suryoday'. Alle eleverne i ashrammen bliver opmuntret til at føre en personlig dagbog.

Ligesom bogstaver sat sammen skaber et ord, ord sat sammen danner en sætning, sætninger et afsnit, så sættes disse afsnit til sidst sammen og skaber et stykke prosa, et essay, en biografi, en selvbiografi, en dagbog osv.

På denne måde har jeg i min dagbog nedskrevet mine skiftende tanker. I 2007 flyttede jeg fra mit hjem til Lakshmi Ashram. Tidligere derhjemme, da jeg var meget lille, plejede jeg at lege med mine venner. Da jeg kom til ashrammen var jeg meget nedtrykt, fordi jeg

var blevet skilt fra disse venner, men efter ankomsten fandt jeg en masse andre kammerater, og jeg blev glad igen. Jeg tilpassede mig hurtigt til de daglige gøremål. Da jeg kom til ashrammen fandt jeg en ny ven, det var her, at jeg kom tæt på denne nye ven, som skulle blive lige så skattet som mine gamle venner. Fra min barndom og til nu, gennem denne lange periode, er denne nye ven blevet min ægte og uadskillelige ven – min dagbog.

Da jeg var lille, var mine venner også på samme alder som mig. På samme måde, mens jeg langsomt bliver ældre, er min dagbog ligeledes også overraskende vokset med mig. Så lyt til mig – ligesom jeg har udviklet mig fysisk, mentalt og intellektuelt, så har min dagbog på samme måde også udviklet sig. Dengang da jeg var lille, fuld af spilopper, fri og uden indsigt, så var min ven pga. niveauet for mine tanker og indsigt også uden nogen form for kundskab og fatteevne. Fra dengang og til nu er der sket en stor ændring i dens form, dens tanker, forståelse osv. Nu er jeg intelligent, velinformeret og stabil, fuld af mangfoldige tanker og overbevisninger. Begge vores niveauer har udviklet sig ens.

Min dagbog er fremstillet af bark fra træer. Dens indre har en ren hvid farve. Lige som vi beskytter vores krop med tøj, er min ven som beskyttelse forsynet med tykt karton, så den på ingen måde kan skades. For at få den til at se smukkere ud, har jeg indbundet den med et fint dekoreret omslag. Jeg ønsker ikke, at den skal lide skade på nogen måde hverken pga. mig eller nogen som helst anden. Ingen af dens sider skal beskadiges. Hver gang en side er gået løs, bliver jeg meget ked af det. På det tidspunkt har jeg ondt af den person, som har fremstillet den, for jeg finder, at hans tilsyneladende redelighed og hårde arbejde bliver sørgeligt reflekteret af den løse side i min dagbog. Jeg ønsker at fastgøre siden igen for at bringe min dagbog tilbage til dens oprindelige stand.

Hver dag udfylder jeg disse hvide sider med mine beskrivelser af mit arbejde, mine tanker, mine planer, konklusioner og svar. Min bestræbelse er vedvarende at informere min kære dagbog om mine refleksioner, så at den altid vil være lykkelig over, at vi to vil udvikle os sammen og altid vil være venner. Min ven (dagbog) kommer hvert år i en ny form i mine hænder, lige som hvert år ændrer sig, og hvert år er jeg glad for den. Jeg holder virkelig meget af min ven på enhver måde.

Jeg ser kun én mangel ved min ven, nemlig at den er ude af stand til at tale med mig, men den kan kun lytte. Den lytter til mine skiftende positive og negative tanker, som fylder mit sind i løbet af dagen. I hindi litteratur er der atten genrer, hvoraf den ene er dagbogen, som hjælper én med at skrive og læse hindi. Ved at skrive i min dagbog bliver jeg personligt opmærksom på min udvikling.

Ved at gemme mine dagbøger og læse i dem igen bliver jeg opmærksom på min udvikling. Hver side, hver sætning i min dagbog giver mig ny energi, ny inspiration og styrke. Jeg har delt momenter af glæde og bedrøvelse med min ven, som jeg ellers ikke er i stand til at dele med nogen. Min ven giver mig mulighed for at opleve gamle øjeblikke i det skrevne og genopleve dem. Jeg har besluttet, at jeg altid vil være knyttet til denne ven gennem skrivning. Jeg tror virkelig, at den har givet mig vejledning i at modtage og yde talløse ideer, følelser, og hvem ved en hel masse kundskab. Det er min trofaste ven på livets sti, og den giver mig støtte og er der altid ved min side. Jeg håber, at jeg altid vil opretholde et sandt venskab og dele hver eneste gode tanke i min udvikling i mine gøremål med den.

Research om Lakshmi Ashram – en kort introduktion

Neema Behn

I nogle år havde jeg gået med et ønske om at møde alle de piger, som havde været elever på Lakshmi Ashram fra 1946 til i dag under *Nai Talim's model* (Basic Education), der er udviklet af Gandhi.

Ønsket om og inspirationen til at møde disse piger var at forsøge at forstå og kende resultatet og virkningen af Lakshmi Ashrams undervisningsmodel *Nai Talim*. Gandhi havde udtalt, at hans *Nai Talim* var nøglen til *Swaraj*, modellen for undervisning, som ville lede samfundet mod *Swarajya* (et begreb Gandhi brugte: *uafhængighed – selvstyre*). Dette var virkelig en enorm stor påstand. Jeg havde et dybt ønske om at vide og forstå, hvad det er for specifikke træk i *Nai Talim*, som ville føre til *Swarajya*. Jeg følte også et behov for at finde ud af, hvilke træk i *Nai Talim*, der var blevet brugt i Lakshmi Ashram, og at konstatere, hvilken virkning det har haft på elevernes personlige, familiemæssige og sociale liv. Det kunne man kun finde ud af, hvis der var nogen, der virkelig var parat til at foretage en research.

Således begyndte jeg selv at tænke på at fortage en research om dette emne. I 2011 tog jeg beslutningen om at gå i gang, og Lakshmi Ashram gav deres billigelse til ideen. Efter at have modtaget en godkendelse i november 2011 fra Dr. Sudarshan Lyengar, vicerektor på Gujarat Vidyapeeth Universitet i Ahmedabad, om at udføre opgaven i Departmentet for Gandhian Philosophy, indskrev jeg mig til researchen.

I mit research-oplæg foreslog jeg at udvælge 200 piger, som havde studeret i lang tid på Lakshmi Ashram og 100 piger, som havde studeret i kortere perioder på ashrammen i forskellige træningsprogrammer. På denne måde satte jeg det mål for mig selv at udføre case-studier over 300 elever, opdelt i tre perioder, fra 1946-1966, 1966-1986 og 1986-2014.

Til mine case-studier udvalgte jeg elever, der var over 18 år gamle. Når man udfører case-studier, er det ikke nødvendigt at foretage et stort antal, for hovedmålet med researchen kan opnås ved at udføre et mere begrænset antal case-studier. Men jeg ønskede dog at nå ud til så mange elever som muligt, så derfor satte jeg et stort antal som mål.

Det viste sig at være vanskeligt at nå mit mål, men ved store anstrengelser lykkedes det at opnå 50% af mit mål for piger, som havde gået flere år på ashrammen, dvs. 100 elever, og 25% af mit mål for de piger, som havde fulgt nogle træningskurser, dvs. 25 elever, og jeg interviewede dem. For at møde dem rejste jeg til forskellige dele af landet – Delhi, Rajasthan, Gujarat, Madhya Pradesh, Maharashtra og Uttar Pradesh – mens jeg i Uttarakhand rejste til Dehradun og andre byer og også til forskellige fjerntliggende landsbyer.

Jeg foretog hver enkelt case-studie på to måder, først udførelse af interviews ud fra spørgeskemaer og derefter besøg i de interviewedes hjem og på deres arbejdssteder. Derved kunne jeg observere personens personlighed, familie- og socialliv.

Den mest udfordrende opgave var at opnå den nødvendige objektivitet mellem researcheren og den interviewede. Dette var en udfordring, fordi både researcheren og den interviewede havde været elever på Lakshmi Ashram. Således var det ikke nemt at uddrage en sand og fordomsfri information. For at få en sand information fra respondenterne ville spørgsmålene blive stillet på forskellige måder, og oftere blev en mere afslappet samtalemåde taget i brug. Respondenten blev beroliget ved, at researcheren og den interviewede nu ville snakke med hinanden, og når de havde distanceret sig fra Lakshmi Ashram, ville der ikke være nogen forudfattet mening eller fordomme af nogen art i deres sind. Efter således at have vundet respondenterens tillid, så ville hun langsomt begynde at afsløre sine sande erfaringer og sin forståelse, men for at opnå dette krævede det en masse tid af mig.

Således måtte jeg tilbringe megen tid med hver eneste respondent. For 95% af de interviewede forekom det, at ved at møde mig genoplevede de noget meget elsket. Mødet med mig betød, at det bragte minder tilbage fra deres barndom og ungdom på Lakshmi Ashram. De var meget glade for at fortælle om deres oplevelser. Nogle piger gentog den samme ting flere gange, mens de hele tiden spurgte om de nuværende aktiviteter og atmosfæren på Lakshmi Ashram. De var glade for, at de havde fundet en måde til igen at få forbindelse med Ashrammen. Da det gik op for mig, hvad de følte, havde jeg svært ved at finde ord. Så måtte jeg og min respondent langsomt løsrive os fra disse dybe sentimentale følelser, så vi kunne fortsætte vores arbejde på normal vis. Selv da følte det af og til, som om nogle respondenter ikke kom frem med alt det, de ønskede at fortælle om deres erfaringer, men ved at besøge deres hjem, familie og arbejde og observere dem på første hånd, fik jeg en bedre opfattelse af, hvor meget og på hvilken måde deres uddannelse på Lakshmi Ashram havde indvirket på deres liv.

På basis af de tre perioder nævnt ovenfor fandt jeg ud af i hvilken periode, der havde været størst praktisering af *Nai Talim* undervisning og med den største virkning. De data, som kom frem via case-studierne viste, hvordan basic education i Lakshmi Ashram forøgede de kvaliteter, som førte hen mod *Swarajya*. Hos alle de piger, som jeg mødte, havde denne form for undervisning i større eller mindre grad hjulpet dem i deres allround udvikling. Den havde givet dem store muligheder og chancer for at udvide de ellers meget begrænsede livsmuligheder for bjergpiger og givet dem mulighed for at udvikle sig.

Der er i alt syv kapitler i min afhandling. Kapitel 4, 5 og 7 dækker Lakshmi Ashrams historie, en introduktion til Sarala Behn (*LA's grundlægger*), data der illustrerer virkningen og indflydelsen af undervisningen modtaget på Lakshmi Ashram på den enkelte, familien og det sociale liv samt elevernes personlige historie. Essensen af succeserne, udfordringerne og udviklingsmulighederne i den *Nai Talim*-baserede undervisning på Lakshmi Ashram bliver præsenteret sammen med konklusionerne.

I denne research blev et lille og kortfattet dokument om halvfjerds års aktiviteter på Lakshmi Ashram udarbejdet, på hvis basis dybdegående studier kan foretages. Også baseret herpå kan de grundlæggende elementer i *Nai Talim*, som stadig praktiseres i vores undervisning blive genoplivet og styrket, mens yderligere arbejde også kan foretages for at skabe nødvendige ændringer.

Gennem dette studie forøgedes min personlige viden meget, især med at forstå *Nai Talim* i dybden, mens det også har gjort mig i stand til helt at forstå ideologien og aktiviteterne på Ashrammen. Nu håber jeg, at dette studie vil hjælpe os til at forbedre undervisningen på Lakshmi Ashram.